

mi torej, če že sedaj, ko se bliža odločilen čas, ne morem pretrgati vseh tajnih vezij, ki me vežejo na njo . . . Ti poznaš človeško srce in rad odpuščaš . . .

Linika je priskakljala k meni ter se mi obesila na koleno.

»Imate li še kaj bonbončkov?« me je vprašala.

Težko sem se je odkrižal.

Na verandi je postalo mračno . . .

Vzdignil sem se.

»Tako, gospod! Dolgo sem morala iskati;« je rekla Rezika stopivša na verando. »Nič prav mi nočejo cvesti.«

Pripela mi je na suknjo majhen šopek.

Poslovil sem se.

Dva — trikrat sem se še ozrl po verandi, na koji se je obrnil tok mojega življenja v drugo smer, na koji sem se s prijateljem Vatroslavom odločil obleči za vedno — črno suknjo . . .

»Pa nikar nas ne pozabite popolnoma!« je klicala za menoj Josipina.

Še enkrat sem se moral ozreti nazaj na verando in tedaj mi je prišlo na misel vprašanje: »S kakimi občutki jo bom v bodoče pohajal? . . .«

In videl sem pred seboj negotovo, nejasno, temno bodočnost.

Bog, da bi bila le jasnejša! . . .

Šopek.

Na oknu šopek nje stoji,
Stoji, lepo dehti.
Ljudje ga ogledujejo
In vsi se poprašujejo:
Čegave nežne so roke,
Ki spletle so cvetlice té.

Pri oknu pa on skrit stoji,
Stoji in se smeji.
Ljudem on posmehuje se,
Nad šopkom pa raduje se,
Saj sam jedini dobro ve,
Čegave tiste so roké.

Pavel Dolenec.

